

Arrest

nr. 222 483 van 11 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 december 2015 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 11 augustus 2017 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,
naam : H. voornaam : D. geboortedatum : (...)1999 geboorteplaats : Garo nationaliteit: Afghanistan*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/08/2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 46.5 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikte Procedurerichtlijn), artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), en van de motiveringsplicht.

Ter adstrueren van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing verwijst naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet als juridische grond van de motivering.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt de intentie van verwerende partij om de van rechtswege schorsende werking van de asielprocedure op de uitvoering niet na te leven.

Artikel 7 Vw. vermeldt: "§1. Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1° 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven (...)"

Uit de aanheft van dit artikel blijkt duidelijk dat dit artikel slechts van toepassing is op de gemeenschappelijke vreemdeling, en niet op de vreemdeling die een vraag tot internationale bescherming in toepassing van de Conventie van Genève en het Europese asielacquis, ingediend heeft. Dergelijke vreemdeling kan zich immers beroepen op de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag, zoals artikel 33 van de Conventie van Genève, artikel 3 van het EVRM, artikel 6 van het IVBPR.

In punt 9 van de considerans van de Terugkeerrichtlijn staat dat „[overeenkomstig richtlijn 2005/85 [...]] een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet [mag] worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzende

besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden "

Een persoon die een asielaanvraag heeft ingediend, inclusief meervoudige aanvragen, kan niet beschouwd worden als een persoon in onwettig verblijf volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ, Khadzoev, C-357/09 PPU, §41).

In arrest nr. 159 529 van 5 januari 2016 oordeelde Uw Raad in een analoog geval:

'Dit op zich volstaat reeds voor de vaststelling dat het middel gestoeld op de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet prima fade ernstig overkomt. (...) Artikel 33, lid 1 van het Vluchtelingenverdrag bepaalt dat: "Geen der Verdrags uitende Staten zal op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging" In deze bepaling is sprake van de "vluchteling". Het is evenwel duidelijk dat artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag ook van toepassing is op personen die voldoen aan de criteria zoals opgesomd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (ook artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst expliciet naar dit Verdragsartikel) maar waarvan het vluchtelingenstatuut niet officieel erkend is. Dit is eigen aan het declaratoir karakter van de vluchtelingenstatus en blijkt eveneens uitdrukkelijk uit het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State dat tot de wijziging van de Vreemdelingenwet op 14 juli 1987 zou leiden (oprichting van het CGVS en de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen). Hierin lezen we "Artikel 33 van het Verdrag daarentegen bevat geen enkele verwijzing naar de regelmatigheid van het verblijf en evenals artikel 31 is het bijgevolg toepasselijk op de persoon die een Staat op onregelmatige wijze is binnengekomen en de hoedanigheid van vluchteling heeft aangevraagd. Uit de zo-even gememoreerde bepalingen van het Verdrag volgt dat dit voorlopige bescherming biedt aan de vreemdeling die, hoewel hij nog niet erkend is als vluchteling, deze hoedanigheid opeist." (Pari. St. Kamer 1986-87, 689/1,20.)

Deze interpretatie wordt eveneens onderschreven door de rechtsleer. "Furthermore, protection from refoulement is not limited to persons who are formally recognized as refugees. A person is a refugee as soon as he satisfies the criteria contained in the definition. Consequently, Article 33 of the Convention applies unequivocally to refugees who have not been formally recognized as such, but are seeking, claiming or applying for refugee protection from a state party to the Convention" K. WOUTERS, International legal standards for the protection from refoulement, 2009, Intersentia, 47. Of nog "The principle of non-refoulement, as it appears in article 33 of the 1951 Convention, applies clearly and categorically to refugees within the meaning of article 1. It also applies to asylum seekers, at least during an initial period and in appropriate circumstances, for otherwise there would be no effective protection. Those with a presumptive or prima facie claim to refugee status are therefore entitled to protection, as the UNHCR Executive Committee has stressed, for example, in Conclusion No. 6 (1977), reaffirming 'the fundamental importance of the principle of non-refoulement...irrespective of whether or not individuals have been formally recognized as refugees." G.S. Goodwin-Gill en J.Mc Adam, The refugee in international law, Oxford University Press, 2007, 233. "'

Artikel 46.5 van de herschikte Procedure richtlijn, richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de raad van 26 juni 2013, betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) stelt: "Onverminderd lid 6 staan de lidstaten de verzoekers toe om op het grondgebied te blijven tot de termijnen waarbinnen zij hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen uitoefenen, verstreken is en, wanneer dat recht binnen de termijn werd uitgeoefend, in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel."

Dit artikel heeft, bij ontbreken van omzetting naar Belgische wetgeving, sinds 20 juli 2015 directe werking in de Belgische rechtsorde. Een richtlijn heeft directe werking in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken.

Verzoeker is een asielzoeker, zijn beroep tegen de beslissing van het CGVS hangt nog, maar desondanks heeft verwerende partij hem reeds een terugkeerbeslissing betekend.

Verzoeker mag dus niet beschouwd worden als een derdelander die illegaal op het grondgebied verblijft gezien het besluit inzake het verzoek nog niet in werking is getreden. Verzoeker heeft immers een beroep met schorsende werking ingesteld tegen de beslissing tot weigering internationale bescherming, en verblijft niet 'illegaal' op het grondgebied.

De Raad van State oordeelde in arrest nr. 239.259 dat verwerende partij een mogelijke schending van artikel 3 EVRM moet toetsen op het moment dat hij een uitwijzingsbevel neemt, en geen terugkeerbeslissing mag nemen als de uitvoering van het bevel in strijd is met artikel 3 EVRM."

2.2 Verzoeker betoogt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de intentie heeft om de van rechtswege schorsende werking van de asielpcedure niet na te leven. Bovendien is artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing op een vreemdeling die een vraag tot internationale bescherming heeft ingediend. Hij heeft een beroep met schorsende werking ingediend tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 75, § 2 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het vreemdelingenbesluit). Voormeld artikel bepaalt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij (artikel 39/70), van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van (bijlage 13quinquies) betekend. (...)."

Verweerder heeft aldus met toepassing van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit en van de artikelen 52/3 en 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven nadat werd vastgesteld dat de asielaanvraag door de commissaris-generaal werd afgewezen en verzoeker zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Waar verzoeker betoogt dat hem geen bevel mocht worden afgegeven omdat hij een schorsend beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal had ingediend, kan hij niet worden gevolgd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) wijst erop dat aan het Hof van Justitie door de Raad van State de prejudiciële vraag werd gesteld met name of de Terugkeerrichtlijn in het licht van het beginsel van non-refoulement en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte als neergelegd in de artikelen 18, 19, lid 2 en 47 van het Handvest, moet worden uitgelegd dat zij eraan in de weg staat dat ten aanzien van een onderdaan van een derde land die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, een terugkeerbesluit op grond van artikel 6, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn wordt vastgesteld zodra dit verzoek is afgewezen door de beslissingsautoriteit en derhalve zonder de uitkomst van het beroep in rechte tegen deze afwijzing af te wachten.

Het Hof antwoordt in het arrest Ghandi dat de derdelander, behoudens wanneer aan hem een verblijfsrecht of een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 6, lid 4 van de richtlijn 2008/115 is verleend, illegaal in de zin van richtlijn 2008/115 verblijft zodra zijn verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg door de beslissingsautoriteit is afgewezen, en dit ongeacht het feit dat toestemming is verleend om in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel tegen deze afwijzing te blijven. Bijgevolg kan meteen na deze afwijzing, of tezamen daarmee in één administratieve handeling, tegen een dergelijke derdelander in beginsel een terugkeerbesluit worden vastgesteld (HvJ 19 juni 2018, Ghandi, nr. C-181/16, ow. 59). Het standpunt van verzoeker dat hij over een 'tijdelijk verblijfsrecht' zou beschikken tijdens de termijn voor het instellen van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het standpunt dat de illegaliteit niet kan worden vastgesteld zolang de beslissing van de commissaris-generaal niet definitief bevestigd is na het hoger beroep, faalt aldus in rechte.

Het Hof voegt er weliswaar aan toe dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat het rechtsmiddel tegen het besluit tot afwijzing van het verzoek om internationale bescherming ten volle doeltreffend is en dat alle gevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst gedurende de termijn voor het instellen van dit rechtsmiddel en, indien een dergelijk rechtsmiddel wordt ingesteld, tot aan de beslissing daarop. De Raad wijst op de opschortende werking van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet. Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet bepaalt: *"Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen*

worden uitgevoerd. (...)". De Raad stelt vast dat verzoeker bovendien geen belang meer heeft bij deze grief aangezien hij thans nog steeds op het grondgebied verblijft en dat ondertussen zijn asielaanvraag ingevolge het hoger beroep, door de Raad definitief is afgewezen bij arrest nr. 217 862 van 1 maart 2019.

In weerwil van verzoekers betoog blijkt ook niet dat verweerder de intentie had om de van rechtswege schorsende werking van de asielprocedure niet na te leven, aangezien verzoeker zich nog steeds op het grondgebied bevindt en de asielprocedure voor de Raad ondertussen is afgerond.

De schending van de in de aanhef aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht "*vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*", van de beginselen van behoorlijk bestuur, de rechtszekerheid en het vertrouwensbeginsel, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) en het hoorrecht.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Verzoeker heeft Afghanistan verlaten als kind en is hier toegekomen als kind. Hij is nog maar net 18, heeft bijzonder veel te verwerken, en doet er alles aan om zijn leven op orde te krijgen.

Verwerende partij is automatisch overgegaan tot de afgifte van een bevel, zonder ook maar enig onderzoek te doen naar verzoekers levenssituatie hier in België. Verzoeker heeft hier als kind 2,5 jaar geleden asiel aangevraagd en zit nog steeds in procedure. Er moet redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoeker een privéleven heeft opgebouwd in die termijn.

Gelet op het feit dat verzoeker hier als kind is toegekomen en meer dan 2,5 jaar al in de asielprocedure is kan ook verwacht worden dat hij hier integreert en verwerende partij verzoeker de kans geeft stukken omtrent het hier opgebouwde privéleven voor te leggen zodat zij de nodige afweging onder artikel 8 EVRM op een geïnformeerde manier kan nemen.

Die integratie is niet enkel van belang bij de beoordeling van zijn privéleven hier, maar maakt het ook bijzonder moeilijk zo niet onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan. Verzoekers integratie hier, zijn verwestering, zijn lange afwezigheid op jonge leeftijd, de perceptie dat hij hier geld zou verdienen hebben, zijn veranderde kijk op zichzelf, leven in een gemeenschap en vrouwenrechten, maken onoverkomelijke hindernissen uit om terug te keren naar Afghanistan.

Verskillende rapporten geven aan welke problemen Afghaanse jongeren wacht bij terugkeer. Bijna altijd werden er schulden gemaakt om het migratieproject te volmaken en konden die schulden bij terugkeer niet ingelost worden, wat gepaard gaat met stigma en schaamte maar ook met wrevel en geroddel. Daar bovenop worden er door de Afghaanse gemeenschap vragen gesteld of de persoon die terugkeert niet 'besmet' is geraakt door het Westen en nog wel moslim is. Dit gaat gepaard met exclusie, discriminatie en geweld.

In het rapport van het Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC), 'Fifth Report Situation of Economic and Social Rights in Afghanistan' van November/december 2011 wordt deze problematiek als volgt aangekaart:

"Lengthy migration/asylum duration, especially migration/asylum of persons who left the country at an early age or were born while in migration/asylum, has caused many deep cultural and traditional problems for the Afghan society. Since they have been brought up in other countries- cultures, they feel themselves to be strangers in Afghanistan's indigenous culture and many of them cannot adjust themselves to the customs and traditions governing the Afghan society and way of life. This issue has also caused mental problems for them, leading to their social and cultural ostracism and marginalization. Unfortunately societal treatment of them is often disproportionate and rejectionist.

They are humiliated and discriminated against in the state institutions, including education and higher education institutions. The way they speak and their way of clothing themselves are laughed at and they

are harassed. Sometimes the accent and clothing of returnees leads to them being deprived of their rights. These issues give rise to hopelessness, pessimism, and disillusionment among the returnee population, causing them to feel losing their belongingness to their country and society and even leaving the country once more ' (p 107-109T (stuk 5)

In een rapport van de Australische Refugee Review Tribunal van 2008 (stuk 6: Refugee Review Tribunal AUSTRALIA RRT RESEARCH RESPONSE Research Response Number: AFG33041 Country: Afghanistan Date: 29 February 2008) wordt er gesteld dat personen die seculiere opvattingen uiten lastig gevallen en bedreigd worden:

"An RRT Research Response of March 2004 looks at the question of whether people of a secular outlook, or who have turned away from Islam, have faced harm in Afghanistan:

The sources consulted suggest that there are some people of secular outlook in Afghanistan, particularly in Kabul, who are expressing their opinions. However, there have been incidents where such people have faced harassment and threats.

(...)

The coordinator of UNAMA's Civil Affairs Branch believed that Muslims behaving in a secular manner are in latent danger of reprisals. Non-Islamic/secular conduct is not acceptable in Afghanistan today. Depending on the political development, non-Islamic conduct may cause repercussions in the future, first and foremost in Kabul"

Uit recenter onderzoek blijkt dat verwesterd zijn bijzonder problematisch is voor terugkeerders. Het eerste rapport dat in die zin vermeld wordt is UNHCR, Broken futures: young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin, October 2012 :

"Westernization

An area of difficulty on which wider research, Kabul-based professionals and experiences of young people concur is the problem of being associated with the West, either ideologically or in terms of wealth. It appears that the longer the young person has been away, and the further they have travelled, the more they are viewed with suspicion by other Afghans. The risks for people suspected to be ideologically aligned with, working or spying for the International Security Assistance Force (ISAF) are well documented.

It is reported that individuals accused of 'spying' on behalf of international military forces have been executed by anti-government groups (UNHCR 2010), and the United Nations Security Council documented the case of a 15 year old boy abducted from a mosque and killed by the Taliban for the same reason (UN Security Council 2011). A member of the ISAF, responsible for training Afghan interpreters, told us that these young people and men found themselves in danger unless they were able to "completely hide the fact that they have been working for ISAF" (AP 13).

This challenge is particularly aggravated for young people who are not able to reintegrate in Kabul, and have to return to the provinces to look for family members there, as this issue is "less problematic in Kabul, but is a problem in the provinces, if you are seen as not being 'Afghan'" (AP 3). Another confirmed a "higher risk in terms of people thinking that you had aligned with the West in some way" (AP9). An Afghan professional had experienced this difficulty with a returnee in her own family, telling us;

Last year, one of my brothers had to come back to Afghanistan from America, but he couldn't go to our province, because the Taliban would say to him 'You come from America, don't you have money for us?' And if you say no, they will think you are a spy. The Taliban know who 'ordinary' people are, and who has come from Europe or is working for the government or an INGO -they have information about everything... these boys are safer if they stay in Kabul... but they do also have spies there and they ask about people who are working with US/UK organizations or who have come back. In my province the Taliban have said that if you are working for an INGO you should not come back to the province if you want to be safe (AP 5) The challenges of perceived westernization can also be of a religious nature. Several young people interviewed had been accused of not taking their Muslim faith seriously enough on return. The same Afghan professional explained that;

If they return to Afghanistan and are not praying properly, people say 'see that they have come back from the West and they are not praying or going to the mosque anymore', and they will say that they are not Muslim any more, and they will blame them, and blame the family for sending them away for money (AP5).

Another professional told of young people she knew, who had decided they did not believe in God anymore, but still attended the mosque for these reasons. Of course, if a returnee has not just neglected their practice of Islam, but is believed to have (or truly has) converted to Christianity, widely perceived to be a 'western' religion, the risks are heightened. One UK- based young person told us "of course, it is more dangerous if you have lived in UK, because the Taliban will ask you 'why did you go there? You

want to be a Christian?' They will think you are a Christian and they kill Christians. I have heard some stories about this from two of my friends who were sent back" (YP1).

One of the professionals told us of a young returnee she knew who told her that he had converted to Christianity but "now has to re-submit to the Islamic practice - this is one of the things people look for, because one of the fears that people have here is that people who go abroad convert, so they are watching returnees" (AP8). Although UKBA have at times argued that converts can keep a low profile, she stressed that this "is not an acceptable answer - this boy knows he has to be seen to be actively practicing Islam regardless of what is in his mind or heart" (AP8).

The final risk of being associated with the West, is being perceived to be wealthy. Babak (2010) notes the risk of kidnap or robbery for those demonstrating signs of wealth, and Afghanistan-based professionals and young people agreed that suffering violence as a result of perceived riches was a problem. Several returned young people had been mugged, and one UK professional told us of a boy she had remained in touch with who had told her that "there are people who hang around at the airport waiting for flights from Europe, to then target them for muggings because they think they are rich" (UKP10). Another young person, whose story is told first hand in the box below, experienced extreme difficulties, including kidnap and beatings, because of his association with the UK. (...)

All professionals concurred that mental health problems were a salient feature of the post- return experience for young people who had been in the UK. One told us that almost every young person who comes back falls into pretty serious depression from life circumstances. I see such listlessness, a kind of abandonment of any desire to live. The mental health problems so many Afghans have are exacerbated because they have tasted freedom and modernity and it's very hard to go back from that (AP8).

Another confirmed that "returnees are going into what is already a highly challenging situation - but they have been exposed to another world and are being forced to accommodate a new situation. The shock and consequent depression are often acute " (AP2). Another simply stated that the young people she had seen "have no hope - they have lost hope for their country" (AP7).

One young person who had been forcibly removed to Afghanistan explained that;

After going through this many problems and suffering it had a great mental and health effect on my daily life. I don 't know how I can express it but try to think and imagine how much life and day to day living can change. You will face big problems trying to learn and trying to accept and also trying to forget the past, which is hard. The health effects are that I become weak a person inside and outside. It causes my mind to let fear drive me, and sometimes I wake up in the middle of the night and I see all my body shaking. (Young person in Afghanistan who wishes to remain entirely anonymous.) "

Terugkeerders zijn dus bijzonder kwetsbaar door hun associatie met het Westen. Er wordt vermoed dat ze zich bekeerd hebben en ze worden constant in de gaten gehouden of ze wel nog islamitisch genoeg zijn. Daarnaast zijn ze ook bijzonder kwetsbaar omdat de cultuurshock hen ernstige psychologische problemen oplevert. Ze worden onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit.

Dit wordt bevestigd in onderzoek van Schuster en Majidi (stuk 8 Liza Schuster & Nassim Majidi, *What happens post-deportation? The experience of deported Afghans*, Migration Studies, mei 2013):

"Returnees are not only frustrated and angry but also speak of a sense of shame in relation to having failed and coming home empty-handed' (2006: 4, see also Alpes 2012). 13 An Afghan in Paris explained to nods of approval 'those words are sharper than blades, and the wounds do not heal' (Nemat, 40). The shame is felt not just by the individual deported but by the whole family and the only opportunity to purge it is through re-migration. A focus group with young men deported from the UK in Kabul highlighted a common experience: having fingers pointed at them, and being called 'the deportee' (also noted by Drotbohm in relation to those deported to Haiti (2011)). In a country where neighbours know everything about each other and there is very little room for privacy it is difficult to hide a deportation. In Afghanistan, Majidi (2009) has found similar responses to those found by Peutz in Somaliland: 'those who are returned to Somaliland are potential spoilers of the true culture at home' (2006: 227). Life in the West is sometimes seen by community members as having 'contaminated' the teenagers and young adults who left for the UK at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.). Life in the UK is perceived as having had a negative impact on their development. In the case of one young man interviewed in 2009 and again in 2011, from Paghman district in Kabul province, his return home led to clashes arising from his changed perspectives:

They all bother me because I went to the UK They say I lost my culture, became a kafir... all sorts of insults. Another deportee - Habib - returned and was killed in our village last year. I left because I no longer felt safe. But now I have no employment, no stable income, no skills, no future and no family by my side. (Najib, 22) "

In een volgende publicatie gaan de auteurs verder met hun onderzoek en tonen zij aan hoe ver de sociale controle gaat (stuk 16: Liza Schuster & Nassim Majidi (2015) *Deportation Stigma and Re-migration*, *Journal of Ethnic and Migration Studies*, 41:4, 635-652):

"Tainted by their failure, they suffer an important loss of status. This in turn affects their employment or marriage prospects. Employment is most often found through networks and connections (wasita), so a man's reputation is therefore closely linked to his ability to secure a job. Questions will be asked of different family members and friends about the individuals' behavior abroad and the reasons for his return if it is not voluntary and temporary. Similarly, the stigma of failure can make finding a bride difficult. One of the first acts of many young men when they receive papers is to return to Afghanistan to look for a bride, and his capacity to bring his wife abroad with him is an important point in his favor. Having said that, for some of those who have been deported, marriage is seen as a way to bring him back into the fold, of anchoring him, although this necessitates finding a bride price, which will be difficult if family capital was spent on the journey. If this has repercussions for the marriages of other siblings—this will increase resentment within the family."

"The stigma of deportation is complicated by the stigma of contamination, which can have fatal consequences. In Afghanistan, we found similar responses to those found by Peutz six years earlier: 'those who are returned to Somaliland are potential spoilers of the true culture at home' (2006, 227). The teenagers and young adults who left for Europe at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.) are sometimes seen by family and or the community as 'contaminated'(...) In this case the stigma has to do with the time spent abroad, rather than the simple fact of having been returned against one's will. Deportation exposes and compounds the stigma of contamination, particularly for those without economic or social power. As seen from Najib's comments, this can lead to murder. The stigma of contamination could be mitigated if the person was seen to come back bringing benefits to his family, or if he could present himself as a successful migrant as with the KFC businessman above rather than a failure— although this too has dangers, since we encountered stories of people presumed to have come back with money being kidnapped (Schuster and Majidi 2013). "

In arrest nr. 136 360 van 15 januari 2015 van de Raad werd een jongeman erkend uit Kaboel die lange tijd afwezig is geweest uit Afghanistan en op die gronden en zijn kwetsbaarheid een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling liep bij terugkeer:

In de UNHCR richtlijnen van 19 april 2016 wordt er een apart risicoprofiel voorzien voor 'verwesterde' Afghanen die terugkeren:

"AGEs reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community.²⁵⁵ There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs on the grounds that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country.²⁵⁶ Individuals who fall under other profiles, such as profile I.e (humanitarian workers and development workers) and profile I.i (women in the public sphere) may similarly be accused by AGEs for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason."

En in de voetnoten staat te lezen:

"²⁵⁵ Young people with Western connections and mannerisms are reportedly at risk of being mistaken for collaborators with the government and the international community. Bureau of Investigative Journalism, *From Kent to Kabul: The Former Asylum Seeking Children Sent Back to Afghanistan*, 17 July 2015, <http://labs.thebureauinvestigates.com/from-kent-to-kabul/>. See also BBC, *The Young People Sent Back to Afghanistan*, 17 July 2015, <http://www.bbc.com/news/maeazine-33524193>. The Refugee Support Network (RSN), which tracked a group of young men returned from the United Kingdom to Afghanistan, found that, "In some cases, young people have been threatened or targeted as a result of issues connected to their original asylum claims, and, for a significant group, simply being identified as a returnee has put them at considerable risk of violence. " RSN, *After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan*, April 2016, <https://refuseesupportnetwork.org/sites/default/files/files/Afier%20Return%20RSN%20April%202016.pdf>. p. 31.

Returnees reportedly face a general assumption that they have become 'westernized' or 'anti-Islamic' in Europe. PRIO, *Can Afghans Reintegrate after Assisted Return from Europe?*, July 2015, <http://file.prio.no/publicationfiles/PRIO/Oeppen%20%20Can%20Afghans%20Reintegrate%20after%20Assisted%20Return%20from%20Europe.%20PRIO%20Policv%20Brief%207-2015.pdf>.

A former Afghan army soldier who applied for asylum while he attended a military training in the USA was granted asylum by the Board of Immigration Appeals (BIA). The BIA was reported to have held that the fact that the former soldier had attended training in the USA would put him at risk on return to Afghanistan, as the Taliban would likely impute pro- government opinions to him. Reuters, *Former Afghan Soldier Who Flew U.S. Training Granted Asylum: Lawyer*, 30 June 2015, <http://www.reuters.com/article/us-usa-afghanistan-asylumidUSKCN0PA2XT20150630>.

256 An Afghan asylum-seeker deported from Australia was reportedly accused of being a spy and tortured when he was captured by the Taliban and it was discovered he had pictures from Australia on his phone. *The Saturday Paper*, *Taliban Tortures Abbott Government Deportee*, 4 October 2014, <https://www.thesaturdaypaper.com.au/news/politics/2014/10/04/taliban-tortures-abbott-government-deportee/14123448001068>. An Afghan-Australian man travelling between Ghazni province and Kabul was reportedly killed by the Taliban after being singled out on a bus and accused of being a foreigner. *The Guardian*, *Sayed Habib Musawi 'Tortured, Killed by Taliban Because He Was Australian'*, 30 September 2014, <http://www.theguardian.com/world/2014/sep/30/saved-habib-musawi-tortured-killed-by-taliban> "

Een tweede publicatie werd hier ook boven in de noot vermeld, met name het rapport van Refugee Support Network, *After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan*, van april 2016, waaruit het volgende blijkt:

"Seven young returnees reported incidents in which other young people were targeted simply because they were a returnee, and an additional two articulated their perception that being a returnee puts individuals at particular risk of attack. Young returnees believed that this was because, in the eyes of the Taliban and local residents alike, "those who have gone to European countries and now have come back are spying for those countries" (R17, ILD).

Another explained that: "My uncle lives in one of the suburbs of Jalalabad city and whenever I plan to go and meet him he says it is dangerous for me to go there. Because Taliban are active in those areas and I can be a soft target for them [...] The other very problem is the fear of abductions for ransom, if they know you have come from a foreign country like UK, and then it can be dangerous for you. Most of the time when somebody asks me where have I come from, I say Pakistan." (R24, IAR)

Data collected demonstrates that in many cases, these fears are not unfounded. Seven examples are cited of specific incidents arising due to returnee status. In one case, a young returnee was held up at gunpoint by someone who said, "we know you have come back from UK" (R06, ILD), a second knew of a "guy [who] had returned from UK voluntarily and [who] was kidnapped in our area" (R13, IAR), while a third was warned by relatives not to return to his home province because his "life would be in danger if the militant extremist find out I have been to UK and have returned back. They don 't know what deportation means. They would kill me on the spot calling me infidel and spy" (R25, ILD). A fourth young person told of the abduction by the Taliban of an older returnee interpreter working with ISAF, and a fifth of the killing of another older returnee affiliated with the ANA. Two examples were given of former unaccompanied minors being killed for having spent time in a European country.

In one case, a returnee told of his anxiety after: "[A] boy who was also deported from UK was killed in our area. He had newly arrived from UK and was living peacefully with his family until people found out about him, though he did not have any enemy at that time. But he was badly targeted standing in front of a mosque in the village he was living. I participated in his funeral and Fatiha." (R14, ILD)

Another young person was particularly distressed as he recounted the killing of his friend, a young returnee from Norway, explaining: "I have just made one friend here. [...] He told me I can 't stay here, I will go back to EU. I told him not to go, but he was arrested by Taliban on way to Iran on the way to Kandahar - between Ghazni and Kandahar - and they killed him because he had all his international papers and bank card on him. They killed him by cutting his head off and putting it on the street." (R15, ILD)"

Recent vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van het CGVS o.a. omdat het risico voor verwesterde terugkeerders niet grondig werd onderzocht:

"De Raad meent dan ook dat in casu door verweerder grondig onderzoek is aangewezen, wat betreft het risico voor terugkeerders waaraan door de Afgaanse maatschappij de eigenschap van verwesterd kan worden toegeschreven. Indien hieromtrent reeds onderzoek is gebeurd door verweerder, dan dient

dit te worden overgemaakt aan de Raad. In het bijzonder heeft de Raad nood aan een grondig onderzoek van verweerder van de vraag of actueel kan gesteld worden dat het verblijf in Kaboel van een jongeman zoals verzoeker, waarvan de Raad aanneemt dat hij als verwesterd kan overkomen bij de Afghaanse bevolking, een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade kan inhouden. " (RvV 26 januari 2017, nr. 181.307.)

Een recent samenvattend rapport dat is gebaseerd op een hele reeks objectieve bronnen beschrijft de verschillende problemen waarmee terugkeerders te maken krijgen: Asylös, "Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul", augustus 2017, beschikbaar op <https://resources.asvlos.eu/available-research/>.

Terugkeerders worden geïsoleerd en beschouwd als een bedreiging door de Afghaanse overheid en kunnen niet op bescherming of hulp rekenen:

Abdül Ghafoor from AMASO explains in an interview with Asylös on 28 May 2017 the state's attitude towards returnees and highlights the difficulties returnees face, especially for those who have never lived in Afghanistan.

"In Ministries, I have cases where returnees have been mistreated, because they don't have lots of options, so what they do is they go to the ministries and find answers, what should I do here? I don't have Tazkira? So they have lots of questions. The [police] are also not very friendly with those returnees, because some of them have never been to Afghanistan, they are setting foot in Afghanistan for the first time, so the problem is they don't know much about Afghanistan. There have been lots of cases like the boys have been stopped and asked of the way they look, they look different, and they have been asked for their Tazkiras. When they haven't had Tazkiras they have been in trouble, and even they have been in the police station for a day or two of questioning. They have to give bribe to police to let them go. There are not immigration officials, so we can refer it to the ministries, because that is where everything is."

Dr. Anicée Van Engeland explains in her written response to Asylös on 11 June 2017 that state authorities perceive young male returnees as a security threat as the lack of education or job opportunities mean that they can easily turn to drug trafficking or are considered soft targets for recruitment by armed non-state actors.

(...) State authorities are also very much aware of the security threat that these young male returnees represent for the State: the lack of educational or job opportunity means that these individuals can turn to drug trafficking or that they constitute soft targets for recruitment by armed non-state actors. These are two of the threats Afghanistan continuously seek to address; therefore, taking in returnees to whom no support can be provided is an indirect contribution to drug and violence.

(...) This lack of sympathy is also explained by the security risk these young men represent: the Afghan National Police or local institutions are keen to avoid granting protection to returnees as this might impact the local security equilibrium. I have had cases where the local security was made possible through the collaboration of all institutional and non-institutional actors alike; yet this relative peace could be broken by the arrival of a young male returnee if armed non-state actors began to fight to recruit him. " (p. 19-20)

Niet alleen de Afghaanse overheid staat vijandig tegenover terugkeerders, maar ook - en vooral - de Afghaanse maatschappij. Er is bijzonder veel sociale controle, die ertoe leidt dat terugkeerders worden uitgesloten en gediscrimineerd.

Bij terugkeer ontstaat er wrevel en frictie door de confrontatie met een gemeenschap die voor verzoeker totaal vreemd is geworden. Vanuit dit perspectief is de 'verwestering' van verzoeker door zijn jarenlang verblijf in het westen, problematisch.

Bijna altijd werden er schulden gemaakt om het migratieproject te volmaken en konden die schulden bij terugkeer niet ingelost worden, wat gepaard gaat met stigma en schaamte maar ook met wrevel en geroddel. Daar bovenop worden er door de Afghaanse gemeenschap vragen gesteld of de persoon die terugkeert niet 'besmet' is geraakt door het Westen en nog wel moslim is. Dit gaat gepaard met exclusie, discriminatie en geweld en heeft een impact op hun jobmogelijkheden, sociale integratie en eigen veiligheid:

"Deportation creates at least three additional reasons that make re-migration the most likely outcome. These were debt, family commitments and the shame of failure and or 'contamination' leading to stigmatisation. [...] in the case of those deported from Europe, it seems the stigma is more likely to be that of failure. [...] We argue that families and communities will stigmatise those who challenge their images of migration destinations as lands of opportunity, preferring to believe only those who are lazy, stupid or unlucky (Alpes 2012) will be deported. We further suggest that this stigmatisation acts as an additional pressure to re-migrate. (p.635- 636)

Deportation challenges established norms in sending states 'and therefore returnees experience stigma, discrimination and shame due to discrepancies between what is socially expected and what is the actual reality' (Gomes 2012, 2). Those who have been deported from Australia or Europe discredit the dominant shared understanding of migrants as successful adventurers and of those destinations as places where people go to succeed, to improve their own lives and the lives of their families (Galvin 2014). One way to preserve the idea of e.g. Australia or Germany as an ideal destination is to blame the person deported, to label them as criminal, lazy or unlucky. (p. 640)

(...) For those deported from outside the region there is considerable stigma attached to their forced return, and their deportation is experienced as a catastrophe, but for irregular Afghan workers in Iran, deportation has become an occupational hazard. We suggest that this is due to the level of investment these different types of migration require. (p.646) A process of stigmatization seemed to attach more to those who had been deported from further afield, and less to those who were deported from neighbouring states. In www.asylos.eu \ info@asylos.eu page 36 this article we have explained this in terms of the level of investment in the project not only by the family of the migrant who has been deported, but also familiarity with conditions in the state from which one is being deported. [...] stigmatization may be seen as a way of punishing those who have failed to repay the family's investment and as a way of holding on to the dream of a better life in a distant destination, a dream challenged by deportation. (p.648)" (p.34-35)

"A September 2016 article written by Nassim Majidi and Laurence Hart from the Migration Policy Practice journal describes how the concept of stigma and "contamination" in the West applies to the experiences of deported Afghans. "The shame of failure and the perceptions of "contamination" in the West are clear among those forced to return from the West, as analyzed in an article published in the Journal of Ethnic and Migration Studies (Schuster and Majidi, 2015). The concept of stigma and contamination applies to the experiences of deported Afghans. This is particularly true for deportees from Europe who fall on the margins of their society: they are looked at differently and treated differently. A recent study on urban displaced youth (Samuel Hall, 2016a) goes a step further and shows the mental health needs among all youth, and specifically among deportees. According to the Health Index developed for this study, deportees remain more than 50 per cent more likely to be deprived from basic access to health care and have fewer socioeconomic ties to the local communities than other returnees. The difficulties of deportees upon return go beyond the economy and financial aspects, to include the importance of stigma, contamination and rejection upon return. The biggest impediment remains the lack of attractiveness and of suitability of the assistance packages to the profiles of these deportees." [p. 3 9]"

The 2016 UNHCR Eligibility guidelines state that AGEs (Anti-Government Elements) reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community. There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs. "(p.36)

Deze 'verwestering' kan niet verborgen gehouden worden en heeft een bijzonder negatieve perceptie: "In terms of westernized lifestyle and religious issues, they aren't perceived very well. It has been very easy to recognize a person if someone has been to Europe from the way of style, haircut and clothes. Yes, there are times they are excluded from the society. Both because people will not accept it, and the fear of failure they have of deportation. They think they failed in the journey, and necessarily they are not included in the society, and this is a huge problem for them. One of the other big issues is that some returnees are converted to Christianity. In a country like Afghanistan, if they find out that you are not Muslim anymore that is would be the end of your life, your story." (p.41-42)

Terugkeerders lopen een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van geweld:

"Firstly, a small minority had faced specific threats after returning, usually in the form of violent demands for money, perhaps — as one interviewee suggested — because people who had been in Europe were assumed to be wealthy, although in reality most had returned with little or no savings. Another assumption returnees faced was that they had become 'westernized' or 'anti-Islamic' in Europe. One was even threatened that he had to give money to an insurgency group to prove his non-western credentials. For a larger proportion, it was fear of (rather than direct) violence, that was affecting them, resulting in being unable to leave the house and gain employment. Some moved regularly from family member to family member — partly to avoid overstaying hospitality but also for security reasons and to avoid 'settling in', which would disrupt plans to re-migrate. Secondly, un/underemployment was a major problem." (p.42-43)

Ze lopen het risico om zelfs door hun eigen familie te worden verstoten:

" Dr Anicée Van Engeland further elaborates in more detail about returnees' relationship with their families when they are returned to Afghanistan. "For many, a returnee brings shame: families who sent a young man abroad expect success and remittances. This is why families sacrifice everything they have - houses, lands, cattle- for one member of the family, usually a young male, to go abroad and provide for everyone. By doing so, I have seen fathers taking the risks of having to sell his daughter into slavery if the son sent abroad didn't succeed. A return is therefore equivalent to failure. There is little compassion for the hardship these young men have encountered, and no understanding for their fears or anxiety. This adds up to their stress: not only are these returnees often traumatized, they cannot share their stories with their family, friends and community.

Besides, anyone who has become different during the trip abroad will be rejected by society: speaking with an accent, engaging into conversation when not talked to, dressing differently, going to the gym, using skype to speak to friends abroad are all examples I have encountered that have justified family exclusion.

This is why many young men don't return back home: they know they are not welcome. They prefer living in slums or be homeless than face disapproval. This is also what feeds the revolving-door scenario: I met young men who were at their third attempt, and swore they would come again as they had nowhere to go. " (p.45)

Ook de Taliban viseert terugkeerders:

"Kabul is prone to recruitment. The Taliban and other non-state actors have, so far, largely recruited from non-urban and remote areas; they are turning now to urban areas. This is explained by the fierce recruiting competition between different non-state actors and the arrival of ISIS on the scene. There is a dire need for fresh fighters as most young males living in non-urban areas have departed when faced with the risk of being recruited. They either left for larger cities or went abroad. This is why groups like the Taliban now take the risk to recruit inside cities, and this is where many returnees hide. The recruitment takes all forms and happens everywhere. Besides, the young men who are returned and sent to Kabul (or any other large city) soon face unemployment because of the lack of community and family support. These children, adolescents and young adults often become homeless or drug addicts and are vulnerable to recruitment by non-state actors. This explains the presence of the Taliban inside Kabul and other cities: the Taliban know they can prey on easy targets, namely youngsters freshly arrived, lost and vulnerable. In some areas, the Taliban and ISIS now offer a salary to new recruits; in a country where unemployment is rampant, young men who have been returned could be tempted to join an armed group. " (p.46-47)

Het feit dat verzoeker nog nooit in Kaboel heeft gewoond en er niet over een netwerk beschikt, bemoeilijkt de terugkeer:

"An August 2016 report⁴ by academie Liza Schuster states that those returned to Afghanistan without a support network will struggle to find shelter and employment, and access health care. She also states that a lack of local knowledge and contacts will mean returnees will not have the necessary experience to assess and deal with risks like which areas are safe to travel to etc. She reports that those without support are more likely to be recruited by insurgent groups. Due to these difficulties most returnees she interviewed left Afghanistan again after being returned." (p.47)

"A report by Refugee Support Network published in April 2016 demonstrates the crucial role of support networks for young people who have been forcibly returned to Afghanistan. It states that "the role of social networks - friends, family and acquaintances - in helping young returnees to adapt to life back in Afghanistan is critical. Their presence influences access to basic necessities, emotional support, and

future prospects". "The majority of young returnees monitored have experienced significant practical challenges on return to Afghanistan, with their logistical and practical efforts hampered by security concerns, a lack of social networks and fears of becoming a burden on others. Almost two thirds have not been able to remain in Kabul, and have moved on to other provinces. Over half have not been able to live with their family and have had to source accommodation elsewhere, often with great difficulty. Financial difficulties have also been a key feature of life for the majority of young returnees..." (p.50)

"Dr. Anicée Van Engeland describes in her written response to Asylos on 11 June 2017 how Afghanistan is a country of ethnic belongings and tribes who provide support in all areas of life, without which a young returnee will be deprived of a safety valve and protection granted by the group. " (p.54)

Ook is het risico reëel dat verzoeker als terugkeerder in Kaboel geen toegang zal hebben tot medische zorgen:

"A 2014IOM report suggests that returnees' incomes are not enough to afford private health care and that public healthcare services are often inadequate. "The private health-care sector is more advanced than the public health-care system. According to a physician in Kabul who agreed to be interviewed, "the returnees' income is far too low to permit their referral to private-sector service providers, so we can only refer them to the public hospitals. There, however, because of the low salaries and the lack of equipment, the services are unacceptable. In the private sector, services are good, but they cost too much for the patient. " Of course, there is a need for medicine, but I don't have money to buy them.[. . .] I am borrowing money just to meet my subsistence needs. (Return migrant, male, 54, Afghanistan) " CP55)

Door de schaarste op de woningmarkt in Kaboel is de kans bovendien reëel dat verzoeker geen menswaardig onderdak zal vinden of bij gebrek aan netwerk zelfs op straat zal belanden:

"The Refugee Support Network noted in its April 2016 report that here are no housing facilities provided to returnees by the state. For returnees, family accommodation is considered as the most trusted and safe means to live. Some of the returnees rely on social networks as they were unable to live with families."

"In an interview with Asylos in April 2016, scholar Liza Schuster explains that apartments are normally rented out to families rather than single tenants and you need to know someone who will vouch for you." (p.68-69)

Het rapport toont ook aan dat het erg moeilijk zal zijn voor verzoeker om werk te vinden in Afghanistan:

"Without strong personal networks and connections, finding sustainable work has been almost impossible for the young returnees monitored, and setting up a business only a potentially viable option for the small minority with access to money and resources. Lack of work has made it difficult for the majority of young returnees to establish a life for themselves post return, and 19 of the 25 young people monitored said that their work situation was so desperate they would have to leave Afghanistan again.

Barriers to finding work

A number of issues preventing young returnees from finding work emerged during the course of the research (see figure 27). Some of the identified barriers are related to the broader employment situation in Afghanistan (lack of available work), and others are either caused or exacerbated by young people 's status as returnees (lack of connections, lack of certificates and discrimination)."

Vaardigheden geleerd in het buitenland zijn niet nuttig om in Afghanistan werk te kunnen vinden:

"Abdul Ghafoor, in an interview with Asylos in May 2017, describes the situation of employment possibilities for returnees in Afghanistan, which depends exclusively on contacts and a large and well-connected network. Generally, skills acquired abroad are not valid in Afghanistan.

"None of them [skills] are in the condition that we have in Afghanistan, none of them will help them here. The only thing that could be as bonus point is that when you have been educated when you were in Afghanistan, If you have a BA or MA.

Those who are uneducated they have very slim chances of survival here. There is nothing that can help you if whatever skills you might have. Yes, some European countries might say this person have been here for 4 or 5 years here and he has skills now, but those skills are not enough to work. Because here it is not about skills, it is about network, it is about knowing lots people and power. Here people don 't care

what skills you have. And if you have skills there are no organization or nothing done by the government to utilize those skills. " (p.74)

De bestreden beslissing heeft dus tot gevolg dat verzoeker wordt bevolen naar Afghanistan terug te keren en er een reëel risico loopt te worden uitgesloten door de maatschappij, slachtoffer te worden van geweld, op straat te belanden en te moeten overleven dankzij humanitaire hulp bij gebrek aan werk. Door zijn jarenlange afwezigheid zal hij niet op enig netwerk kunnen terugvallen.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij geen zorgvuldige en redelijke belangenafweging maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62)

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod non in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

A fortiori is het zo dat wanneer er geen enkel element van openbare orde of openbare veiligheid voorhanden is, zoals in casu, het private belang van de betrokken persoon veel zwaarder doorweegt. Het is op dit moment volstrekt onduidelijk welke maatschappelijke noodzaak een dermate ingrijpende inmenging in verzoekers gezinsleven proportioneel zou maken.

In casu heeft verwerende partij er geen rekening mee gehouden dat het voor verzoeker onmogelijk - minstens bijzonder moeilijk en gevaarlijk - is om zijn gezins- en privéleven uit te oefenen in zijn thuisland. Verwerende partij heeft dus geen zorgvuldige en redelijke belangenafweging gemaakt. In elk geval blijkt niet uit de motivering van de bestreden beslissing waarom ze nodig is in een democratische samenleving.

In twee recente arresten oordeelde Uw Raad dat er minstens aanwijzingen zijn dat er een risico op vervolging of ernstige schade bestaat voor jonge mannen die gedwongen worden om terug te keren naar Kaboel. (RvV 30 november 2017, nr. 196.023; RvV 30 november 2017, nr. 196.024.) Dit bevestigt dat een zorgvuldig en grondig onderzoek nodig is, quod non.

De bestreden beslissing houdt dan ook geen rekening met het gezinsleven en privéleven, van verzoekende partij en dient vernietigd te worden."

2.4 De motiveringsplicht die voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), waarnaar verzoeker in de hoofding van het middel verwijst, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde van de staatssecretaris specificeert dat verzoeker niet in het bezit

is van een geldig paspoort met geldig visum. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld. In de mate dat verzoeker in die zin de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, maakt hij niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker niet betwist dat hij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoeker deze motivering niet weerlegt of betwist. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeker voert aan dat hij de afgelopen 2,5 jaar in België verblijft en geïntegreerd is. Dat hij als minderjarige is toegekomen. Dat er geen rekening is gehouden met zijn gezinsleven en privéleven in België en dat de bestreden beslissing daaromtrent geen motivering bevat.

Waar verzoeker tevens de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad vooreerst op dat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht omvat.

Er moet op worden gewezen dat het privéleven van verzoeker zich voornamelijk heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Immers werd zijn asielpcedure, die op 7 december 2015 werd opgestart, door het arrest van de Raad nr. 217 862 van 1 maart 2019 afgesloten.

In dit geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In casu toont verzoeker niet *in concreto* aan dat zijn -op geen enkele wijze verduidelijkte- opgebouwde integratie en contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door het verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont evenmin op concrete en ernstige wijze aan dat hij in zijn land van herkomst geen banden meer zou hebben met familieleden of met andere personen. Wel integendeel, nu uit de ingevulde vragenlijst van 15 juni 2016 blijkt dat verzoekers familie (ouders, broers en zussen) in het land van herkomst verblijven. Bijgevolg toont verzoeker niet op concrete wijze aan dat er sprake zou zijn van een privéleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg diende geen belangenafweging in dit verband plaats te vinden.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt dat een terugkeer problematisch is omdat hij verwesterd is.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de bevoegde asielinstanties reeds hebben vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire beschermingsstatus. Dit impliceert dat – gelet op artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet – verzoeker niet aannemelijk

maakte dat hij in zijn land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen. Ook in het kader van deze asielaanvraag werd verwezen naar het gegeven dat hij niet kan terugkeren omdat hij verwesterd is of gemarginaliseerd zal worden in zijn land van herkomst. In het arrest nr. 217 862 van de Raad wordt daaromtrent het volgende vermeld: *“Inzake de opmerking van de advocaat van verzoeker tijdens het tweede gehoor op het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dat ook meespeelt dat verzoeker verwesterd zou zijn, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: “Aan het eind van het tweede gehoor op het CGVS wijst uw advocaat er op dat in uw geval eventuele verwestering zou kunnen spelen. Daarom wordt u nog meermaals gevraagd of het feit dat u al lang in België bent en u al lang uit Afghanistan weg bent, een probleem voor u zou zijn als u naar Afghanistan zou terugkeren. U antwoordt daarop ‘ja, waarom niet’ en verklaart dat u zeker zou gedood worden wegens de waarschuwingen die uw vader kreeg [van de taliban] en u wijst nogmaals op de verdwijning van uw broer. Verder stipt u aan dat de overheid in uw land niet machtig is en dat de situatie aldus erger wordt. U zegt ook dat u niet kan terugkeren naar uw land en dat uw vader u aan de telefoon zegt dat u niet kan terugkeren naar uw dorp (CGVS 2 p. 9-10). Hiermee beperkt u zich evenwel enkel tot het uiten van een algemene bewering die u in uw hoofde geenszins concretiseert en tot een herhaling van de asielmotieven die u eerder al had uiteengezet. Aldus brengt u geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat u dermate zou zijn verwesterd dat u zich niet meer zou kunnen houden aan de Afgaanse wetten, regels en gebruiken, laat staan dat u aannemelijk zou maken dat u ingevolge uw langdurige verblijf in België (sinds eind 2015) bij een terugkeer naar uw land problemen zou ondervinden of zou worden gemarginaliseerd. Uw verklaringen op dit vlak volstaan dan ook niet om ten aanzien van u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden.”*

Ook thans in het verzoekschrift brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat hij omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Verzoeker beperkt zich tot de loutere beweringen dat hij zich in de ruime tijd dat hij hier in België is heeft aangepast aan de hier geldende waarden en normen en dat hij, gelet op zijn leeftijd zeer beïnvloedbaar is door zijn omgeving en zijn leeftijdsgenoten zodat hij onze manieren zal overnemen en citeert vervolgens uit een algemeen rapport over het fenomeen van “onbewuste verwestering”. Hij toont evenwel op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in België sinds november 2015 van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Door dienaangaande louter te verwijzen naar en te citeren uit rapporten van onder meer de Australische Refugee Tribunal, UNHCR, Refugee Support Network en Asyls, toont verzoeker geen persoonlijke vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aan. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 136 360 van 15 januari 2015 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (cf. RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien heeft dit arrest betrekking op een individueel asioldossier en toont de verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.”

Verzoeker toont niet aan dat er zich nieuwe elementen voordoen op dit punt, minstens toont hij niet aan dat hij in de onmogelijkheid was deze elementen voorheen voor te leggen. Hij blijft derhalve in gebreke hieromtrent nieuwe elementen aan te brengen die een andere kijk zouden kunnen bieden op de asielmotieven die in het kader van artikel 3 van het EVRM worden herhaald.

De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

In *casu* brengt verzoeker geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat zijn verwestering problematisch is in zijn land van herkomst. De verwijzing naar rapporten en publicaties volstaat niet om afbreuk te doen aan de vaststellingen van de commissaris-generaal en van de Raad in het kader van zijn asielaanvraag. Bovendien merkte de commissaris-generaal op dat verzoeker geen 'alleenstaande' is en in Afghanistan over een voldoende groot netwerk beschikt om hem op te vangen bij een terugkeer aldaar.

Verzoeker geeft geen toelichting in het middel over de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest en het hoorrecht waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Evenmin toont verzoeker aan op welke wijze het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel door de bestreden beslissing zijn geschonden.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN